

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXV.

V Ljubljani, 28. mal. travna 1882.

List 17.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov kerščanstva. III.

(Dalje.)

2. Sv. Alojzij.

Ob Jezusovem času je živel v sveti deželi jako priden mladenec. Svoje starše je priserčno ljubil; pa tudi z vsemi družimi ljudmi je bil dober. V službi božji je bil natančen, v vsem vedenji spodoben in sramožljiv. In da ob kratkem vse povemo: ta mladenec je bil vesten spolnovavec zapovedi božjih.

Pa človeško serce tu na svetu nikoli ne more biti tako dobro, da bi smelo popolnoma zadovoljno biti samo seboj; marveč v blagem sercu se vedno ponavlja opomin: „Kdor je pravičen, naj bo še pravičniji; kdor je svet, naj bo še sveteljši!“

Tako tudi je bilo v sercu omenjenega izraelskega mladenča. Čeravno mu vest ni nič posebnega očitala, vendar ni čutil pravega dušnega miru. Zlasti kar je jel poslušati Jezusove nebeške nauke, odkar je bil priča Njegovih božjih čudežev, mu nekaj v sercu ni dalo več miru in pokoja. Sklene tedaj z Jezusom samem o tem govoriti.

Neki dan se mu ponudi vgodna prilika in kar tam na cesti poklekne pred Njega, da bi odkril in olajšal svoje nemirno serce. „Dobri Učenik!“ začne prav zaupljivo, „kaj naj storim dobrega, da zadobim večno življenje?“ — Jezus mu veli: „Ako hočeš iti v življenje, spolnuj zapovedi.“ In na daljno vprašanje: „ktere?“ mu Jezus našteje nektere izmed 10 zapovedi in mladenec lahko precej spozná, da Gospod meni zapovedi, ki jih je Bog dal na Sinajski gori med bliskom in gromom. Zato ves vesel zakliče: „Učenik! vse to sem spolnoval od svoje mladosti. Kaj še manjka?“ Jezus pa se je vanj ozerl in ga je ljubil ter mu rekel: „Enega ti manjka; idi, prodaj, kar imaš in daj ubogim, in boš imel zaklad v nebesih, ter pridi in hodi za menoj.“ On pa je bil zavoljo te besede žalosten in je pobit proč šel; imel je namreč veliko premoženja.

Pač škoda za dobrega mladenča, da ni imel toliko serčnosti, da bi bil še to storil, kar mu je Jezus nasvetoval, ker je že tako skerbno spolnoval to, kar je zapovedano. Zgodilo se je, kakor se pri mlačnih tako rado

zgodí, da je bil samega sebe žalosten, a še bolj žalosten ga je bil Jezus.

Pa kar ta mladenec ni storil, storil je dobrih 15 sto let poznej drug blagoserčen mladenec. Bil je tudi zelo bogat in imenitnega rodu; pa vse je daroval: čast in premoženje, in še samega sebe Jezusu. Kdo ne pozná najboljšega izmed najboljših mladenčev? Komu ni znano naj lepše jagnje izmed mladostne čede Jezusove? Vsim kristjanom znano in častito je ime: sv. Alojzij. Na njem je hotel ljubi Bog pokazati, koliko premore človeško serce, ako se prav zgodaj odpre milosti božji in je odperto do zadnjega zdihljeja; po njem je hotel prav očitno pokazati mladim in priletim: kako neizrečeno lep je čist rod v bliščobi čednosti, da je res njegov spomin večen, spoznan pri Bogu in pri ljudéh, da ga posnemajo, ako je pričujoč, in da po njem hrepenijo, kadar se očém odtegne (Modr. 4. 1).

Zdi se mi, da je še zdaj in bo za vse čase ta angeljski mladenec, sv. Alojzij, kerščanski mladini naj boljši pridigar, naj gorečniji misijonar in naj veličastniji apostelj, ki s svojim prekrasnim izgledom in z nevidno nebeško pomočjo mlada serca vnema za deviško čistost in vzbuja v njih junaške želje za naj lepšo izmed vseh čednosti. Nekdaj je sv. Krizostom ves navdušen v pohvalo sv. Pavla zaklical: „Na sodnji dan bi hotel videti sv. Pavla in brezštevilno procesijo kristjanov, ktere je on za nebesa pridobil izmed vseh narodov po zemeljskem krogu.“ Enako se nam bo enkrat tudi čuditi, ko bomo zagledali vesele trume izvoljenih, kterim je bil sv. Alojzij zvest vodnik po poti proti nebesam: eni mu bodo hvaležno kazali deviški venec, h kteremu jim je pripomogel; eni pa spokorno obleko, ki so jo z njegovo pomočjo pridobili.

Zares milovanja je vreden vsak otrok, ki sv. Alojzija ne pozná, ki sv. Alojzija ne časti, ki sv. Alojzija ne posnema. Da si tudi ti tega milovanja ne zaslužiš, pridno prebiraj njegovo življenje in vtisni si v spomin in serce njegove prekrasne izgleda.

a) Perve besede in perve stopinje.

Sv. Alojzij, rojen 9. marca 1568, je bil sin jako imenitnih staršev. Njegov oče Ferdinand Goncaga, je bil grof Kastilijonski v Lombardiji, knez rimskega cesarstva, vojni poveljnik španjskega kralja Filipa II, v

rodu z mnogimi slavnimi plemenitniki. Tudi njegova mati Marta je bila imenitnega stanú, in v svojih mladih letih na španjskem dvoru pobožni kraljici zvesta in ljubljena spremljevalka. Kar je pa še največ vredno, bila je že od mladega zeló pobožna, in ničesar ni bolj želela, kakor da bi bil prav pobožen tudi Lojzek, ki ga je bila že pri rojstvu Mariji priporočila in izročila. Zato ga je v prvih letih sama oskerbljevala in odgojevala.

Alojzij je bil že precej od kraja ves drugačen, kakor so drugi otroci, — čudežno dete. Že v zibelci in peljnicah se je kazalo nekaj nenavadno ljubeznjivega in častitljivega v njegovem radostno-krotkem obličju. Njegova pestinja je zagotavljala, da jo obhaja neko posebno pobožno čutilo, kadar ga vzdigne v naročje in večkrat je rekla grofinji: „Tako se mi zdi, kakor bi nosila nebeškega angelja, ne pa zemeljskega otroka, kadar deržim malega princa Lojzeka.“

Dobro mater je to zeló veselilo; še prav posebno pa to, ker je tako zgodaj zapazila pri njem dvojno preblogo nagnjenje: ljubeznjivo usmiljenost do revežev in veliko veselje za pobožno molitev.

Če je zagledal kakega ubožčka, je berž začel — ker še ni znal z besedami — z nekakim otročjim beljanjem in kazanjem priserčno prositi zanj. Ko je bila pa prošnja uslišana in revež obdarovan, je kazal veliko veselje in hvaležnost.

Od njegovega rojstva preblaga mati noben dan ni zamudila na čelu ga s sv. križem zaznamnjati; brezštevilkokrat mu je pobožno ponavljala naj svetejši imeni Jezus in Marija. In prve besede, ki jih je presrečna mati izmed čistih ustnic angeljskega otroka zaslišala, ste bili: Jezus in Marija!

Berž ko je začel besede izgovarjati, učila ga je plemenita gospa lepo sv. križ delati, moliti očenaš, čišnamarijo in druge molitvice. Pri tem je moral lepo klečati in nedolžne ročice proti nebesam povzdigati. In le čuditi se je, da se tako malo dete ni nikdar naveličalo takih pobožnih za to dobo dovolj težkih vaj. Še sam je Lojzek pogostokrat ponavljal, kar se je pri materi učil. In kakor so njegove ustnice najpred molitvi služile, tako so morale k temu služiti tudi njegove nožice. Večkrat se je priménilo, da se jim je kar hipoma zgubil. Iščejo ga in kličejo..., slednjič ga najdejo v kakem skritem koticu na kolenih, s sklenjenimi ročicami kakor angeljčka v molitvi zamaknjeneja!

Tako srečen je bil prvi začetek Alojzijeve odgoje. Še le štiri leta je bil star, pa je v božjih rečéh že tako zelo napredoval. Priserčno je njegova mati hvalila Boga, da ji je dal tako nenavadno dobrega otroka. Kolikor je le mogla, mu je za vse dobro v nemala mlado serčice. Tudi vaim domačim je naročevala, naj tako ravnajo in skerbno je pazila, da bi se mu noben malopridnež ne približal. Mati in družina so ga že takrat imenovali malega „angeljčka“, in zaupno so pričakovali naj boljše prihodnosti. (Dalje nasl.)

Poslanje sv. Duha.

(Dalje.)

Prikazali so se „razdeljeni jeziki“. — Jezik je potrebno sredstvo za govor. S to podobo je oznanjen dar govornice, ki so ga dobili aposteljni in drugi verniki. Z jezikom zamore človek razločiti sladko od grenkega, okusno od neokusnega. Tako stori sv. Duh, da zamoremo razločiti resnico in laž, koristno in škodljivo. Jeziki so pa bili „razdeljeni“. To spominja, da sv. Duh vernikom deli raznoverstne darove. (I. Kor. 12, 7.)

Jeziki „so sedli“ nad glavo vsakega izmed zbrane

družbe 120 oseb. (Act. 1, 15.) „Sedeti“ pomenja toliko kakor počivati, mirovati, obstati, biti. Kakor je namreč (Ps. 17, 12) Bog v nebesih nad angeli, tako (I. Petr. 4, 14) počiva in stoluje njegov Duh nad svojimi izvoljenci. V tem pomenu tudi sv. Pavel Efežanom (3, 17) piše, naj bi tako živeli, da bo Kristus „prebival“ v njihovih sercih; On pa po besedah aposteljniovih v človeku „prebiva“ takrat, če je v sercu vkoreninjena „vera“ in „ljubezen“, a v teh nas vzderžuje in „vterjuje njegov Duh“.

Razdeljeni jeziki so bili „kakor ogenj“. To ni bil tisti ogenj, ki je Izraelce s strahom napolnil, ko „se je po gori Sinajski vse kadilo, ker je Gospod na njo prišel“ (II. Mos. 19, 18), bil je to nek ljubeznjiv in nebeško-sijajen plamen. To je bila podoba tistega ognja, ki ga je Zveličar imel pred očmi, ko je (Luk. 12, 49) govoril: „Prišel sem ogenj prineset na zemljo, in kaj hočem, kakor da se vžge?“ To je pomenjalo tisti ogenj, ki ga je sv. Duh v mladi Cerkvi zanetil, — ogenj popolne ljubezni, ogenj, ki je aposteljne in vse prave vernike spreminjal v kristjanske junake; ogenj, ki je v sercu požigal prevelike želje za svetnim premoženjem ter učence Jezusove spodbujal, naj se povsem posvetijo Bogu in njegovim službi, naj vse, celó kri in življenje, rajši zgubijo, kakor pa da bi Bogu odrekli zvestobo ter zapravili obljubljeni blaženost v presrečni večnosti. V podobi ognja se je prikazal sv. Duh v znamenje, da je On ljubezen sama in da kristjanski nauk, ki ga s svojim „prihodom“ pterjuje, ima za podlago ljubezen do Boga in do bližnjega. Tako je učil Kristus, rekoč: „Ljubi Gospoda, Boga svojega, iz vsega serca svojega in iz vse duše svoje in iz vse pameti svoje.“ Po tem pristavlja: „To je prva in največa zapoved. Druga je pa tej podobna (in slove): „Ljubi bližnjega svojega, kakor sam sebe“ ter sklepoma pravi: „V teh dveh zapovedih je vsa postava in preroki.“ (Mat. 22, 37.)

Ob enem se z ognjem naznanja, kako da sv. Duh omenjeno ljubezen v sercu človeku zbuja. Ogenj namreč razsvetljuje. Kamor pride ogenj, tam zgine tema in postane svetlo. Tako sv. Duh razsvetljuje ljudi, da zamorejo Boga in njegove nauke prav spoznati, umeti in rabiti. — Ogenj greje. Kjer je ogenj, tam ni mraza in zime, tam je življenje in delavnost. Tako nam sv. Duh ogreva mlačna in merzla, večkrat celó ledena serca ter nas spodbuja, naj bi se vadili v čednosti, nas opominja, da skerbimo za zveličanje svoje duše. — Ogenj raztaplja, omehča najbolj terdo rudo ter jo spremenil v tekočino. S podobno močjo sv. Duh omehčuje kamenita serca, ker razdira pregrešne zveze, slabe navade in černe strasti. — Ogenj reči vterjuje. Lončar mehko glino stavlja k ognju, ter postane terda. Tako sv. Duh vterjuje šibko voljo človeku, da delamo dobro, da se ne bojimo nobene težave, da premagamo vse ovire na potu do nebes, naj veljá kar veljá. — Ogenj razširja toploto na vse strani, a svoj plamen pošilja kviško. Tudi sv. Duh v katoliško Cerkev, k spoznanju pravega Boga in njegove svete volje, vabi vse ljudi ter v svet zarovanega človeka spreminja v duhovnega, ki išče „to, kar je od zgoraj, kjer Kristus sedi ob desnici Božji“ in ki misli „na to, kar je zgoraj, a ne, kar je na zemlji“. (Kološ. 3, 1.)

Razdeljeni jeziki kakor ognjeni, ki so se pokazali nad učenci, — to ni bil sv. Duh sam, marveč le podoba ali vidni način, kako je sveti Duh razodel svoj „prihod“.

Kar se tiče delovanja sv. Duha, ne smemo misliti, da se je začelo še le na „Duhovo“ ali „binkoštno“ nedeljo. On je ljudi napolnoval s svojo milostjo že od začetka človeškega roda, vendar vidno in na izredni način se je to zgodilo deseti dan po Kristusovem vnebohodu. No, kaj je storil sv. Duh?

Zgodovina aposteljnov (2, 4) pripoveduje: „Vsi so bili napolnjeni s sv. Duhom in začeli so govoriti v drugih jezikih, kakor jim je Duh dajal izgovarjati“.

Pervo čudežno djanje bilo je to, da so bili vsi napolnjeni s svetim Duhom. Cerkevni očetje razlagajo, da sv. Duh učencem ni dal samo svoje moči in milosti, dal je tudi spoznati svojo bistveno navzočnost v dušah vernikov. Kako velika je toraj, zdihuje sv. Avguštin, kako neizrekljiva je ljubezen Zveličarjeva! Človeka jemlje v nebesa, a Boga, sv. Duha, pošilja na zemljo. Žopet se Bog združuje s človekom. Sv. Duh, namestnik in naslednik Zveličarjev, zedinjuje se s Cerkvijo. Kar je začel Bog-človek, to sv. Duh doveršuje; kar je Kristus odkupil, to sv. Duh posvečuje; kar je Rešitelj pridobil, to vodi in varuje Očetov in Sinov Duh.

Aposteljni so začeli govoriti v drugih jezikih, in sicer tako, kakor jim je sv. Duh dajal izgovarjati, pravi sv. pismo. To je drugi učin sv. Duha o njegovem „poslanji“ in „prihodu“. Apostoli so po večini bili ribiči, znali so menda le svojo materinščino. Sedaj so dobili zmožnost „govoriti v drugih jezikih“. Veliko časa je potreba, dokler se človek priuči le jednemu jeziku; kaj še le, da se nauči različnih! Za to se je treba truditi po več lét, a pri apostolih zgodilo se je to brez učenja kar v trenutku. Ta dar je bil aposteljnemu potreben. Oni so namreč sv. evangelij morali oznanovati vsem ljudem, učiti „vse narode“ (Mat. 28, 19), toraj so govorico dotičnih in med seboj razverstenih narodov morali razumeti pak znati. Bi li zamogel n. pr. ti, ki znaš samo slovenski, v resnicah sv. vere podučevati Francoza, kateri tvojemu jeziku ni več. Ni bilo mogoče, da bi se aposteljni naučili vsih jezikov. Ko bi prav bili imeli potrebnih slovníc in knjig, bi se li bili v kratkem zamogli naučiti le za največo potrebo? Sicer so bili tudi za to preslabo učeni in večidel že prestari. Da pa odločeni jim namen vendar dosežejo, jim je sv. Duh čudežno pomagal, da so bili zmožni podučevati vsakega človeka, ktere si bodi narodovnosti.

Ni nam treba misliti, da so apostoli sploh vse različne jezike vedno razumevali in govorili. Dovolj je, ako rečemo, da so tiste jezike, ki so jih ravno potrebovali, vselej dobro umeli in govorili. To lahko posnamemo iz besed: „kakor jim je sv. Duh dajal izgovarjati“. Po spričevanji zgodovine si zamoremo predstavljati tudi drugač, namreč tako, da oznanovatelj govori le v njemu lastnem jeziku a poslušavci ga slišijo vsak v svojem narečji govoriti, kakor da bi se govornik posluževal njihovega jezika. Ta način nam je znan o sv. Frančišku Ksaveriju, ki je luč sv. vere prižigal med malikovavci; isto opazujemo tudi pri pridigarjih med kristjani, kakor so n. pr. sv. Vincencij Fererski, Janez Kapistran in drugi. Še tretji način, kakor zgodovina uči, je mogoč; namreč, da duša v stanu zamaknjenosti izrekuje besede, ki jih človek sam prej ni poznal, tako „on z Duhom govori skrivnosti“, piše sv. Pavel (I. Kor. 14, 2).

(Konec nasl.)

Božji grob.

(Konec.)

Grob Kristusov (drugi oddelek kapelice v notranjem prostoru) je 7' dolg, 6' širok, skor 8' visok. Prostor je razun mašnika za kake 3 ljudi. Petdeset svetilk grob razsvetljuje. Ob desnici, ko se noter pride, je tisto mesto, kamor je bilo položeno Zveličarjevo telo. Pokrito je to mesto s kamnito plošo, ki po dolgosti seže od stene do stene, po širokosti pa jemlje polovico prostora in je 2' debela. Izsekana je iz tiste nekdanje skale, na

ktero je bilo položeno Jezusovo telo, in zdaj služi za oltar. Položen je Odrešenik tako, da je obraz gledal proti večeru, tedaj tudi proti nam. Ploša je zdaj v marmor vdellana. Na robu te prečastitljive ploše stojé zlati in sreberni svečniki, posode s cveticami, in nad njimi je ena, pa tudi po dve sliki vstajenja Kristusovega. (Menda zato po dvé, ker razni obredi hočejo vsak svojo podobo tam imeti, saj gotove čase.)

Omenil sem žalostno okoliščino, da tudi razkolniki, drugoverci imajo pravico v svetiših; zato tudi mašujejo na samem Božjem grobu. Divji krivoverci dostikrat počenjajo velike gnjusobe na svetih krajih. Ravno pripoveduje č. g. Alfons Ratisbon, da 23. pros. letos so se bili razkolniki kaldejci in armenci v armenski cerkvi stegli in so enega tako ranih, da je vsled tega umrl. Na teh svetiših je Cerkev primorana terpeti te skrunjenja. Vediti je pa to, da svetišča v unih krajih, ki so posvečene s samimi Jezusovimi stopinjami in z Njegovo presveto kervjó, se tudi oskruniti ne morejo, kakor je n. pr. pri nas oskrunjena cerkev, ako se kaka velika pregreha v nji očitno zgodí, ali pokopališe, če se nevernik na njem pokoplje, in je treba novega posvečenja. Božjega groba v Jeruzalemu in dotične cerkve nobena hudobija oskruniti ne more. Omenil sem, da vstrie Božjega groba in cerkve je majhen frančiškanski samostan, ki je tako prizidan k cerkvi Božjega groba, da le samo skoz velike vrata in skoz cerkev se zamore vanj hoditi. In ker je ves prostor, vse svetišče osebna lastina nekega turka, ki vsaki večer sam cerkev zapira in zjutraj odpira, zato duhoven, kateri zjutraj zgodaj hoče v Božjem grobu maševati, mora zvečer ostati v cerkvi Božjega groba, to je, navadno v malem samostanu pri varhuh Božjega groba, kateri imajo nekatere stanice nalaš za romarje pripravljene. In kje, kod so te stanice? Ravno na hodiših ob Božjem grobu, nekako v ozidji cerkvenem samem, tako, da skozi razne line gleda na Božji grob in sploh doli v cerkev. Neizrečeno je gniljivo, ko kristjan v tihi noči gleda doli na sveto mesto, kjer je bil Kristus pokopan, in vidi posamezne romarje tudi po noči po cerkvi hoditi in svoje pobožnosti opravljati.

Trikrat sem imel srečo prenočevati v tistih prostorih in zjutraj maševati na mestu, kjer je telo Sinú Božjega počivalo. In kaj sem doživel?... Ko ravno prav dobro zaspím, vstane spodaj v cerkvi grozno, nemikano vpitje, djál bi, kričanje. Kaj je bilo to? Razkolniški duhoven je bil pričel v Božjem grobu vsakdanjo peto mašo... Maše na Božjem grobu se namreč prično vsak dan o polnoči, in sicer najpred vstanovljene pete maše, ki jih imajo zverstoma armeni, gerki in katoličani, kateri poslednji pridejo na versto ob štirih. Take maše, kolikor vem, so večí del za razne vladarje, cesarje in kralje. Potem morejo tudi drugi mašniki, posebej romarji, opravljati svoje maše, reševati storjene obljube itd. Se vé, da vsak duhoven, ki priroma v Jeruzalem, saj enkrat želí maševati na Božjem grobu. To je gotovo velika sreča, in naj omenim, da maševal sem tudi na Kalvariji, na mestu, kjer je bil križ najden; v duplini na Oljski gori, kjer je Jezus kervavi pot potil; v Ratisbonovi napravi Sijonskih hčér, kjer je bil Zveličar razbičan in s ternjevo krono na glavi ljudem pokazan od Pilata, rekoč: „Ecce Homo — Glej, človek“! pa tudi v Betlehemu v štalici; v Nazaretu, kjer je stala Marijna hišica (še 10 lét prej v Loreti na Laškem, kjer zdaj stoji); na Karmelu v duplini, kjer je prebival Elija prerok in po onem kraju čudeže delal; pa tudi v Damasku, 16—18 stopinj pod zemljo, v kapeli sv. Ananija, kjer je ta učenec stanoval in od Boga razodenje in povelje prejel, da naj gre v to in to hišo — ter bo podučil in kerstil Savla. Tam blizo je tista „ravna cesta“ (Via recta), celo uro dolga in zeló široka, o kateri sv. pismo

govori. Precej ob vzhodnjem obzidji smo vidili mesto, kjer je bil pozneje sv. Pavel v košu silo visoko spušen na tla, da ga rimski poglavar ni dobil (2. Kor. 11, 33). In le dobro četert ure iz mesta zunaj so nam kazali silo znameniti prostor, ostanek rimske ceste, kjer je bil Savel od Kristusa posvarjen (Savel, Savel, kaj me preganjaš!) in s konja veržen.

S tem naj se končá ta oddelek s serčno željo, naj bi dobrotljivi Odrešenik tudi marsiktere naše Savle, če ne s konja pa saj s sedla njih napuha vergel, razsvetlil, naj bi jenjali preganjati resnico, sovražiti papeža in Cerkev, hvaliti pa Garibalda, Gambetta in enake nasprotnike svitlobe in prave svobode.

Rusija in Rim.

Žalost nam prešine sercé, če se ozremo na cerkvene razmere v ruski deržavi. Toliko milijonov ljudi tava po temi, ki so se pred tisočletjem ločili od vidnega poglavarja sv. Cerkve ter zapustili čudoviti studenec, iz katerega izvira božja milost in pomoč. Mnogo se je že govorilo in pisarilo o združenji vzhodnje cerkve z zahodnjo, pa ves trud je malo teknil. V naj novejšem času se posebno sv. Oče Leon XIII mnogo trudijo, da bi se njih gorka želja vresničila, namreč združiti gerško-razkolniško cerkev z rimsko-katoliško.

Vsi katoliški listi pozdravljajo z radostjo veselo vest, da je tudi ruska deržava začela misliti na to, kako da bi se vredile cerkvene zadeve.

Posnamemo naj na tem mestu le nekaj glavnih iskric iz odpertega pisma, ki ga pišejo „Weckstimmen“ v prvem zvezku l. l. deržavnemu svetovalcu Pobjedonoševu v Petrogradu *):

I.

Vsi rimsko-katoliški kristjani spoznajo, da je okrožnica sv. Očeta Leona XIII od 30. sept. 1880. l. prevelike važnosti za ves kerščanski svet. Zapovedali so namreč sv. Oče, da naj ves kerščanski svet časti slovanško aposteljna ss. Cirila in Metoda, zraven pa podali so tudi roko v spravo z vso iztočno cerkvijo. In ko so preteklo leto zastopniki vseh rimsko-katoliških Slovanov se sahalili v Rimu sv. Očetu za njih gorečo ljubezen do Slovanov, izrekli so tudi, da so z veseljem pripravljani združiti se s svojimi iztočnimi brati v pravo katoliško zvezo.

Tako je rimsko-katoliška Cerkev vse storila, da bi se vresničile naše želje.

Toda z žalostnim sercem moramo poterditi, da so nekateri razkolniki to spravljivo ponudbo prav merzlo poslušali, večina glasov pa oglasilo se je v pretečenem letu z nevoljo in sovraštvom do rimske Cerkve in do vseh onih móž, ki gojijo plemenito misel za združenje.

Znano je, s kakošnim navdušenjem da je visokospoštovani škof djakovski milgap. Strosmajer v svojem pastirskem listu govoril za združenje bratovskih narodov. Pa komaj se je bil za blagor Cerkve vneti škof oglašil, že je moral slišati grenke besede od serbsko-razkolniškega škofa Živkoviča. Očital mu je ta škof, da bi bilo združenje obeh cerkev največje hudodelstvo, in Strosmajerja imenoval je sebičneža in prevzetneža. Toda

*) Glej to reč obširno v „Weckstimmen“, 13. Jahrg. 1. Heft. Administration: Wien, I., Kohlmesseergasse 3. Ta brošura je tako znamenita, da je noben olikan Slovan ne bi smel prezreti, ako mu je le malo ležeče na sedanjem gibanju. V katoliški bukvarni si vsakdo lahko naroči to knjižico.

Vred.

veljava tega glasa boje po Jugoslovanskem nima odveč velike tehtnosti.

Še dva druga škofa, namreč zaderski Knežević in kotorski Petranovič, pridružila sta se Strosmajerjevimi nasprotnikom in terdila, da je zedinjenje nepotrebno, celo nemogoče. Drugi avstrijski škofje iztočne cerkve po Galiciji, Ogerskem in Sedmograškem bili so tiho ter se niso nagibali na nobeno stran.

Tudi serbski list „Zastava“ v Novem Sadu pisal je proti zedinjenju; pa znano je, koliko veljave da taki glas ima.

Mnogo večje važnosti je pa to, kake misli da je Rusija oziroma na te želje. Žali, da še sedaj ne vemo, kacih misli da so možje, ki imajo v Rusiji kaj s cerkvijo opraviti. To pa zató, ker se dogovarjajo ruski diplomatje z Rimom, kako da bi se vredile cerkvene zadeve na katoliškem Poljskem, ki spada pod rusko oblast, in to jim precej časa vzame.

Časništvo pa, kakor se vidi, ne spozná velike važnosti in koristi, ki bi izvirala iz zedinjenja ne le samo za iztočno cerkev, temveč za celo rusko deržavo in za mir po deželah, ko bi se namreč posrečilo zedinjenje. Ruski časniki obravnavajo to vprašanje prav poveršno in le z národnega in političnega stališča.

To so vzroki, pravijo „Weckstimmen“ dalje, ki nas silijo, da se obernimo z odpertim pismom do Vaše prevzvišenosti (deržavnega svetovalca Pobjedonoševa), da se potegujete za to važno reč. V Vaše roke izročimo to pomenljivo zadevo, ki se tiče vsega Slovanstva in vsega kerščanstva, važne za sedanost in prihodnost, s terdnim prepričanjem, da Vas bode Vaša dolžnost, Vaša vest, in Vaša odgovornost pred Bogom pripeljala na pravo pot, da rešite, prej ko mogoče, to vprašanje vsesvetne važnosti in pomembe.

(Konec sledí.)

Ovčica.

(Pis. M. Skalovič.)

(Dalje.)

22. Kadar je velika vročina po leti, gredó ovčice rade v staje počivat pod košate drevesa, zlasti pod lipe v senco. Na semnišču (tergu) po vaséh, in po ovčjih stajah so po Slovenskem navadno „slovanške“ lipe. Po stajah so jih že mnogo spravili in posekali, ter odvzeli občinskim pašnikom lepi kinó, ki se je kakor gosposka družba med pritlikovimi prostaki družega drevja na daleč odlikoval. Ovčjih staj ni več, koder so ovce zaterli, češ, da so preveč raščo pustošile, — mesto ovčjih staj, ovčjakov, molzarjev, pika, bljuša, mura, kolca, šara, škaba itd. se mora mlajši rod privaditi na naprednjaške imena: železnica („eselpón“), štacijón, hlapón, vagón, telefón, sekucijón, in kar je tacih gerčaric in tujčaric, ki služijo veliki bogati gospódi. — Kam hočejo se podati ovčice Kristusove, kadar jih pritiskajo pekoči žarki vsakoverstnih težav in nadlog? Nu, v senco onega velikega drevesa, ki je izrastlo iz gorušičnega zernca, v prijetni hlad onega debla, na katerem je viselo zveličanje naše, in o katerem lepo poje Cerkev véliki petek:

„Crux fidelis, inter omnes arbor una nobilis: nulla silva talem profert, fronde, flore, germine. Dulce lignum, dulces clavos, dulce pondus sustinet“, (to je: „Križ preslavni, med vsem drevjem edini si najzlahtniši: enacega gozd nobeden ne rodi, tako perje, cvet in sad imaš le ti. Počeščen bodi sveti Križ! sladki les, sladke žeblje, sladko težo na sebi deržiš!).

Ovčice Kristusove se rade zatekajo k Njej, ki jo sveto pismo imenuje zlahtno drevo: „Kakor ceder na Libanu sem povikšana, in kakor cipresa na gori Sionski. Visoka kakor palma v Kadezu sem zrastle, in kakor zasajena roža v Jerihu; kakor lepa oljka na polji, in kakor javor ob vodi na potih sem visoko zrastle“ (Sir. 24, 17—19). Sveta katoliška Cerkev obrača te besede na Marijo Devico. Mnogo imenitnih Božjih potov Marijinih je nastalo s posredovanjem ovčic, kakor n. pr. svete Višarje (Lušarje in tudi „Veršarje“ se imenujejo): „Vaški pastir žabniški je pasel ovce. Zgodí se leta 1360, da neko saboto ovác ni bilo na večerno molžo. Pastir jih išče po vsem gozdu, a ne najde jih nikjer. Spéhan pride na verh gore, in tam opazi čedo. In lej čudo! Vse ovce so klečale okolo brinovega germa, od kterege se ni ganila nobena. Pastir osupel stopi bliže, ter pogleda v germ. Lesena podoba Matere Božje z Detetom v naročji stoji sredi germa. Svet stah in groza preletí pastirja; ponižno poklekne, ter čudovito podobo vzame v roke. Čeda gre za njim, ko jo v vas nese. Ljudje se čudijo, a župnik shrani podobo, pa trikrat zaporedoma je bila zopet v brinovem germu. Na to so zidali na onem mestu slavno božjepotno cerkev Matere Božje na sv. Veršarjih.“ („Vrtec“ 1875. p. 98.)

Po uborni pastarici Urši Ferligojevi je Marija, prikazavši se jej, naročila, da naj se zida na mestu one prikazni imenitna sloveča cerkev romarska Matere Božje na Sveti gori pri Gorici. Še mnogo drugih cerkev se je sozidalo k časti Marije Device in drugih svetnikov po posredovanju živali, zlasti drobnice. Saj sv. Epifanij imenuje celó Marijo „ovčico“, mater brezmadežnega Jagnjeta (Jezusa). (Dalje nasl.)

Vevnica.

(Piše Fr. Svetilko.)

II. Učenost in učenjaki.

(Dalje.)

Zadovoljen sem, ako je v tvojih očéh vsaj po nekaj zginil tisti žarni krog okoli glave učenjakov, tisti blišč, v katerem se ti je kazala učenost. Povzamem naj kratko glavne napake današnje učenosti in učenjakov. Naj večja je: enostranost. Naši učenjaki vedó samo v eni vednosti kaj, druge prezirajo in jih spodbijajo, naj bolj pa vérske véde. A da bi tudi brali kaj o veri, da bi se hoteli podučiti, — o tem pri takem učenjaku ni misliti. Druga napaka je ta: učenost je dandanes v sužnosti. Služiti mora pohotnosti in poželjivosti sveta, a ne služiti resnici. Koliko je mož, koliko jih je, da bi samo iz ljubezni do resnice učili se, delali neumorno, ne bali se nobenega truda, brez pristranosti, brez sebičnih in slabih namenov? Naštej mi jih, ako moreš! Kdor pa resnice ne išče, je tudi ne najde, in kar on stori, vse je sumljivo, vedno je treba se prašati: kak namen je imel, ko se je učil in kak namen ima sedaj, ko hoče učiti? Tretja napaka je poveršnost. Dandanes dere vse le naprej, da se kar tare. Mnogo zahtevajo, mnogo je treba storiti, da se pride do veljave. Knjig spisujejo neznano veliko; treba je čitati. Časopisi prinesó vedno kaj novega, zopet je treba čitati. In tako čitamo mnogo, učimo se pa malo, ali bolje: naučimo se malo; ker malo premišljujemo, malo prebavimo. Od tod prihaja raztresenost, in ker se vsaka reč le hitro opravi in odpravi, tedaj poveršnost! Poveršnost je pa najhujša sovražnica prave vednosti, in polomika, ki izvira iz poveršnosti, je veri najhujša sovražnica. Zato je že davno rekel tudi od naših nasprotnikov číslan modrijan, Bakon Verulan:

da poveršna učenost pelje od Boga, popolna znanost pa vodi do Boga. Četerta napaka je pa ta, da rabijo učenjaki svojo učenost slabo in slaboumnim ljudém glave mešajo. Kar še ni dognano, ni dokazano, pa že razglasujejo kot gotovo resnico, da je le več hrupa in piša med svetom.

Nesrečna taka učenost! Koliko hudega ona stori! Blažena pa prava učenost! Prave učenosti namen ne more drugačen biti, kakor: spoznati najviše, najpotrebnejše in najkoristnejše resnice. Prava učenost spoznava stvar, a ne pozabi Stvarnika; spoznava druga bitja, a ne pozabi sebe, svojega najvišeega namena. Prava učenost ni lahkomišljena, ni poveršna, ampak je temeljita in globoka; ni napihnjena in prešérna, ampak ponižna in prijazna; ni dobička željna, nima mnogo besedi, ampak je nesebična in priprosta, za vse je polna ljubezni; ona povzdiguje in oblažuje. Kadar misli, da je dosegla najvišjo stopinjo, takrat se najbolj ponižuje, ker takrat se še le prav zavéda, kako majhna, slaba, nepopolna je še, kako daleč je še do tiste učenosti, katera ji je pred očmi kot vzor. Prava učenost se ne kaže samo v besedah, ampak tudi v djanji. Mnogo znati in slabo delati, kaj to pomaga? Imenovati se učenjaka in gerdo živeti, kako pošastno je to! Če se to strinja po mislih kake zmešane glave, se pa nikoli ne strinja v resnici.

Spoštujmo pravo učenost, pa ne dajmo se zapeljati po slabi, polovičarski, poveršni učenosti, ki se vzdiguje zoper vero in božjo postavo. Bodimo previdni, premišljajmo raji več kakor beremo. Sv. pismo nas opominja: Poskušajte duhove, ali so iz Boga. To veljá tudi o učenosti. Ravno tako, kar pravi sv. pismo na drugem kraji: Vse poskusite, kar je dobro, ohranite. In jaz pravim: Vevnico rabite: pleve veržite strani, in le dobro zerno izberite! (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Iz Ljubljane. (Dve bratovšini za duše v vicah in njuns velike dobrote.) V kratkem dobili smo na Kranjskem dve novi bratovšini za duše v vicah, kateri obe stí od prečast. Ljubljanskega škofijstva dovoljeni in v Rimu od sv. Očeta poterjeni. Eni predstojnik je v Ljubljani preč. g. prošt dr. Anton Jarc, drugi pa preč. g. kanonik in stolni župnik Anton Urbas. Obe štejeti že lepo število vpisanih udov, očitno znamenje, da se pobožnost za uboge verne duše vedno bolj razširja in našim ljubim ranjcem gotovo veliko pomaga.

O obeh teh bratovšinah je „Danica“ že poročala svojim čitateljem. Ali ker utegne mnogim biti vstreženo in da se toliko več dobrih del stori za rešitev ubogih duš iz žalostne ječe vic, hočemo vsled želje nekega dopisnika tú v kratkem povedati, ktere dolžnosti in odpuški so pri prvi, ktere pa pri drugi bratovšini.

I. Perva omenjenih bratovšin, tako zvana Pariška bratovšina za duše v vicah, je ustanovljena v naši škofiji z dovoljenjem premilostnega gospoda knezoškofa 11. prosinca 1879. Udje le-té bratovšine stojé v zvezi z redovnicami v pomoč dušam v vicah (Auxiliatrices des âmes du Purgatoire), ktere so se za ves čas svojega življenja posvetile reševanju ubozih duš iz vic. V ta namen molijo, terpé, delajo, strežejo bolnikom in revežem, ktere na njih domu obiskujejo, jim donašajo živeža, jih tolažijo, in za srečno smert pripravljajo; v Kini pa, kjer imajo že tudi dva samostana, razun tega pospešujejo razširjanje svete vere med nevérniki, katerih veliko pripeljujejo v naročje sv. Cerkve in v nebesa. Ves zadostivni sad toliko zaslužnih dobrih dél pa darujejo

dušam v vicah, da ž njimi vice odpirajo terpečim dušam in jim v nebesa pomagajo.

Vseh teh dobrih del onih redovnic, kakor tudi sadú blizo 1000 ss. maš in 38.000 ss. obhajil, ki se vsaki mesec za duše v vicah opravljajo, vdeležujejo se udje le-té bratovšine. Zdatna pomoč je toraj za njih umerle sorodnike, prijatelje in znance.

Dalje so od papeža Pija IX udom te bratovšine podeljeni popolnoma odpustki: 1. V dan zapisanja v bratovšino; 2. vernih duš dan; 3. v god sv. Jederti, 15. listopada; 4. v praznik sv. Jožefa; 5. v praznik oznanjenja Marijnega, 25. sušca; 6. v praznik Jezusovega presv. Serca, to je, v petek po osmini sv. Rešnjega Telesa; 7. v god sv. Ignacija Lojoljana, 31. serpana; 8. o smertni uri, ako zadevni ud skesan izreče, ali če tega ne more, vsaj v sercu pokliče: „O moj Jezus, usmili se!“

Dolžnosti udov so zapopadene v družbinem pravilu: moliti, terpeti in delati za vérne duše v vicah. Slehern ima toraj: 1. vsak dan moliti tri božje čednosti s pristavkom: „Moj Jezus, usmiljenje! Smejo se pa moliti 3 božje čednosti obkrajšane tako-le: „O moj Bog, verujem vse, kar veruje in uči sv. katoliška Cerkev; upam, da mi boš v tem življenji odpušanje grehov in potrebnih pomoč dodelil, ker si ti obljubil in si neskončno zvest v svojih obljubah; ljubim te, o moj Bog iz celega serca čez vse, ker si neskončne ljubezni vreden, svojega bližnjega pa zavoljo tebe kakor sam sebe. Moj Jezus, usmiljenje! Amen.“ 2. Križe in težave vsacega dneva v namen svojih ranjih Bogu darovati; 3. po svojih okolišinah za razširjanje sv. vere kak letni donesek darovati.

Duhovni, ki so udje te bratovšine, opravljajo vsak mesec po eno sv. mašo za duše v vicah, redovnice pa in redovniki neduhovni darujejo eno sv. Obhajilo v ta namen vsak mesec. Od tod toraj toliko število ss. Obhajil in ss. maš, ki se že zdaj slehern mesec za duše v vicah daruje brezplačno.

Res lepa, vsega priporočevanja vredna bratovšina, pri kateri se ob enem dvojin namen doseže, to je, pomaga se ubogim dušam v vicah in pospešuje se razširjanje edinozveličavne Jezusove sv. vere.

Vsem prijatlom duš v vicah se toplo priporoča molitvena knjiga: „Pomoč dušam v vicah“, ki se po nizki ceni dobiva pri katoliški družbi v Ljubljani (stari terg šte. 13).

(Dalje nasl.)

Kateri štacion si izvolite?

Za djansko rabo naj „Danica“ naznani, kar neki oče v listu „Monika“ pripoveduje. S svojima malima (6- in 7letnim) otrokoma obiskoval postaje (štacione) križevega pota. Prašal je pa otroka med drugimi pogovori: Kteri je vajin štacion? in brez dolzega pomišljevanja sta odgovorila: osmi... Kako lep in priméren je ta odgovor! Sej matere in mali otročiči se tam nad terpečim Jezusom jokajo.

Na prašanje, če tudi oče, mati, odrašeni bratje in sestre imajo svoj štacion, pri katerem naj bi se kaj delj mudili, sta brez mnoge pomoči odločila — materi IV, očetu V, za odrašene sestre VI in za velike brate XII štacion.

Kako lepa je ta razdelitev za družine! Koliko terpljenje zadeva velikrat mater! Naj gre pred 4 postajo: „Jezus sreča svojo žalostno Mater“; tam najde naj boljši tolažbo. Oče pa mora terdo delati in s potom na obrazu kruh služiti; kako lepo je, ako oče po izgledu Simona Cirenejca pomaga Jezusu križ nositi s tem, da težave voljno prenaša.

Device, deklice! Pojdite pred šesti štacion — k usmiljeni Veroniki! Vé se tako rade — morebiti preveč lišpate: pogledjte, kako Veronika Jezusov zdelani obraz briše, mu pot in kri z njega otira; tako delajte tudi vé: imejte več z Jezusovim, kakor s svojim obrazom opraviti, išite dopasti Jezusu in Mariji, ne pa nečimer-nemu svetu.

Kakor po nekem navdanju sta mala odrašenim mladenčem odločila 12. štacion. Zakaj taki so dostikrat že terdi, treba jim je pogledati Zveličarja — kako so mu že kosti pokale in kako mu iz premnogih rán kri lije, predno se dajo pretresti, da se povernejo na pravo pot, če so jo zapustili, ali pa da premagajo peklenski ogenj, ki jih k hudemu podžiga. Da pa to ložej vendar spolnijo, jim je prelép izgled čistosti sv. Janez mladeneč pod križem.

Marija naše veselje.

Marija, ti veselje
Si našega serca,
O spolni naše želje,
Osvitaj solnce ga.
Razjasni z lučjo svojo
Marija, o Marija!
Temoto grešno mojo.

Ti palma solnčno-jasna,
Ti zvezda mila vsa,
Ti roža rajsko-krasna
Iz Jerihe poljá,
Naj Tvoje nam vonjave
Marija, o Marija!
Olajšajo težave.

O milostna nam Mati!
Nebeški svoj obraz
Pokaži v hiši zlati
In ž njim osreči nas;
Sijanje Tvoje slave,
Marija, o Marija!
Nas dviga naj v višave!

St.

Razgled po svetu.

Rim. Sv. Oče so za velikonočni praznik 12.000 frankov podelili ubožnim rimskega mesta.

Pruski princ Henrik je une dni bil slovesno sprejét od sv. Očeta in je bil pol ure pred njimi, potem je obiskal tudi državnega tajnika kardinala Jakobini-a. — Véliko nedeljo je tudi Virtemberski kralj Karol imel slovesno zaslišanje pri papežu.

Pred nekterimi dnevi so sprejeli sv. Oče poslance katoliškega rokodelskega društva z Montparnasso. V nagovoru do rokodelcev so omenili sv. Oče, da stan rokodelski se zamore zboljšati le s pomočjo sv. Cerkve. Že je preteklo stoletje, odkar je rovarstvo delavcem toliko silo obljub delalo, pa v nobeni ni bilo mož-beseda; le katoliška Cerkev zamore pomagati. — Ne tedaj k raznoterim kričavcem, ampak k sv. Cerkvi naj pribežé rokodelci, ako želé res srečni biti.

Te dni so sv. Oče posvečnega škofa dr. Knight-a (r. Knajt-a) zvolili za škofa Shrewsbury-skega, in redemtorijskega provincijala P. Roberta Coffin-a za škofa Southworskega na Angleškem.

Prusko. Stari Olem je že večkrat rekel, da se mora ljudstvu vera pustiti, pruski minister Gossler, ki se imenuje konservativen, pa dela novo osnovo za višji šole in hoče že tako malo ur za veroznanstvo še bolj skerčiti! Ali ni to res „prusko“?

V Osnabruku bo 3. majnika posvečen novi odotni škof dr. Bern. Höting. Posvečevavec bo Hildesheimski škof Vil. Jakobi, pričujoči bodo še kaki trije drugi škofje.

V Gnjeznjanski nadškofiji je s smertjo župnika Šučynskega v Pogorzeli 156 srenj osirotelih.

Kako je kaj po svetu? Eden nemških listov piše: Na Avstrijskem liberalcem že nekaj časa spodersuje; njihovo prederzno počenjanje v državnem zboru jih celó njihovim volivcem pristuduje. Tako zlagoma povsod ljudje svoje ljudi spoznavajo.

V Berlinski gosposki zbornici je na versti posvet o neki novi cerkveni postavi, vsled ktere bode kulturoborski kači saj po nekoliko glava poterta, ako se prejme.

Katoliški Francozi — v pestéh judovskih rudečkarjev — so začeli moliti. Veliki teden zlasti so bile cerkve tako napolnovane, da že davno ne tako. Novi antikrist, ki je tolovajsko lomil v redovniške hiše in je nedolžne domačine iz njih suval na ulice, je potem križe iz šol metal, zdaj pa z novo postavo hoče tudi keršanski nauk iz njih pregnati, ta antikrist iz spanja budi tudi dozdej vnemarne in lene katoličane. Mnogi, ki leta in leta niso bili v nobeni cerkvi, so začeli na novo pečati se za sv. vero. Prostomišljaki, ki so med drugim se veliki petek z mesnimi jedmi pasli, so hudo razžalili vse ljudi, kateri še v Boga verujejo.

Kardinal nadškof Pariški je okrožnico pisal katoliškim učencem, da naj vkljub vsem prepovedim in žuganjem sebi izročene otročiče podučujejo v keršanskem nauku. Po tem izgledu bodo boje tudi drugi škofje dali enake pastirske liste. Turonski nadškof je očitno na leci protestiral zoper postavo, ki prepoveduje keršanski nauk v šolah. Ob enem vabi, naj se zbirajo darovi za vstanovo osebnih, vladi ne podverženih šol. Kakor je pa pekel navadno sam seboj v razdjanji, tako tudi Gambetta s pajdaši zdaj ruje zoper framasonske ministre in zborničarje; se vé, da na zadnje je propad obéh delež.

Na Ruskem ničvérci še zmeraj koljejo cesarju prizane osebe. V Odesi so umorili generala Strelnikova. — Minister za zunanjstvo, stari Gorčakov, je šel v pokoj, in na njegovo mesto je stopil neki g. pl. Giers, ki je že dozdej vodil zunanje zadeve. Pravijo, da Gorčakov je bil naklonjen bolj Francozom, Giers da ima bolj mirljive misli do Berlina. Zoper nihiliste so pa vse zveze skor nezmožne; le edina zveza z Rimom ima zdatno nadnaravno moč; kako vse drugač bi bilo na Ruskem, ako bi velika Rusija bila po veri in po politiki v zvezi z Rimom.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

1. majnika. Ss. Filip in Jakop. — 2. S. Sigismund. — 3. Najdenje sv. Križa. — 4. S. Florijan. — 5. S. Pij V, p. — 6. S. Janez evang. pred Lat. vrati. — 7. Četerta nedelja po Vel. noči. S. Stanislav šk.

Zahvale:

Št. 51. Bila sem v hudi zadregi za časne potrebe; po opravljeni devetdnevnic N. lj. G. na čast je bilo boljše. Tudi močno me je tergalo po glavi, in zadobila

sem zdravje po devetdnevnic. Vselej češena bodi Naša ljuba Gospá presv. Serca. Fr.

Št. 52. Sinček s silo hudo in nevarno očesno boleznijo se je na priporočevanje k N. lj. G. presv. Serca nepričakovano hitro in že skor do čistega ozdravil, za kar bodi večna hvala Mariji, ki je res zdravje bolnikov! *Marija Klemens.*

Št. 53. Zbolel je bil namreč naš prijatelj tako hudo, da smo se že bali, da nas bo zapustil; ali v tej žalosti se zatečemo k Mariji z devetdnevnic in tudi z obljubo zahvalo razglasiti po „Danici“, in hitro je bilo boljše, ter je sedaj že skor čisto dobro. Toraj bodi Mariji češenje, hvala in zahvala! (Drugi pot se v pismu podpisite, ker vredništvo mora vediti, s kom ima opraviti. Vr.)

V molitev priporočeni:

Hudo bolnega moža priporočuje žena v molitev za zdravje. — Mladeneč, že dalj časa na nogi bolan, za zdravje, če je Božja volja. — Neka družba in posebno nekteri omagujoči udje za keršansko ljubezen in gorečnost v dobrem. Priporoča se tudi prav posebno za gorečo ljubezen do Boga in Marije D. — Mladeneč, bolan na persih, je prav iskreno priporočen N. lj. Gospéj in sv. Jožefu za zdravje, če je njemu v zveličanje. — Za boljši zdravje. — Zvesto češenje Marije D. v majniku.

Opomini k modrosti.

(Iz bukev Sirahovih, iz XV. in XVI. pogl.)

1. majnika. *Bog je človeka v začetku vstvaril, in mu prosto voljo dal. Dal mu je zapovedi in povelja. Postavil je pred tebe vodo in ogenj; po čemur hočeš, stegni svojo roko. (Voda je podoba plačila, ogenj podoba kazni.)*

2. *Človek ima pred seboj življenje in smert, kar hoče, mu bo dano.*

3. *Gospodove oči gledajo nje, ki se njega boje, in on pozna vse dela človekove.*

4. *Boljši je en otrok, ki se Boga boji, kakor tisoč hudobnih, in boljši je brez otrok umreti, kakor hudobne otroke zapustiti.*

5. *Nekdanji velikani niso prosili za svoje grehe, ampak so se na svojo moč zanašali, in bili so končani. (Ljudstva in dežele zadene pogin, razdjanje zaradi pregréh. Tako o vesoljnem potopu in druge krati.)*

6. *Po Božjem sklepu so vse njegove dela od začetka, in ob njih stvarjenji jih je ločil po njih delih in pervotine po njih razpolih. (S svojo vsemogočno voljo je Bog v začetku vstvaril in vverstil vse reči. Velikrat imenovani Darwin, ki je bogokletno in brezumno kvasil o stvarjenji, je ravno te dni umerl in šel na odgovor pred večnega Stvarnika za svoje velike pohujšanja, ki jih je trosil.)*

7. *Ne bodi nevéren njegovim (Božji) besedi (n. pr., da bi po svoje nespametno modroval o stvaréh Božjih).*

Mesec majnik je posebno posvečen češenju Marije Device, kakor prečastitljive nebeške Kraljice. Kdor šmarnice opravlja, to je, s kakimi povoljnimi molitvami ali premišljevanjem ves ta mesec Marijo časti, zadobi vsak dan 300 dni odpustkov, enkrat v mescu pa z navadnimi pogoji popolnoma odpustek. — Gotovo Bogu in Mariji prijetno delo bo opravljal, kdor bo šmarnično opravilo posebno obračal za potrebe sv. Cerkve sploh in za spreobrnjenje razkolnikov — naših ločenih bratov — posebej. Bog daj obilno sadú.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Stari mestni zbor je v torek imel zadnjo sejo, pri kateri so bile nove volitve naznanjene ter priznane. Pri tej priliki se je župan gosp. Lašan odpovedal županstva in njegova stranka ga je izvolila za častnega meščana. V soboto, 29. t. m., bo volitev novega župana.

Dobrotna poslednja volja. Č. g. Anton Jerina, župnik v pokoju, ki je vsled dolgoletne bolehnosti te dni po kratki pljučni bolezni umerl, je naj večji del svojega rodovinskega imetja, veliko hišo itd., zapustil Vincencijevi družbi za deško sirotišnico. Bog mu plačaj z večno srečnim prebivališem v sv. rajju!

Vredništvo „Slovenca“ sprejme z začetkom majnika č. g. Jož. Jerič.

Šmarnice se prav pridno oddajajo, to je dobro znamenje, da se bodo obilno obhajale očitno po cerkvah in osebno po hišah. Bog daj obilno sadú.

Glasbena novina. Ravnokar je na svitlo prišlo: „Asperges me et Vidi aquam“, ad II voces inaequales vel una voce composuit P. Angelicus Hribar O. S. F. Dobiva se pri Blazniku. Cena 20 kr., po pošti 2 kr. več.

„Nebeški Kruh“, lepa knjižica v prid obiskovanja in vrednega pogostega prejemanja presv. Rešnjega Telesa, se v novič tiska in prišla bo zleplšana in pomnožena na svitlo v nekterih tednih.

Rituale Romanum s prav lepimi in razločnimi čerkami, z notami, v veliki osmérki, je na svitlo dal Pustet, in stane nevezan v katoliški bukvarni 2 gl. 88 kr. Dobiva se pa tudi v mali izdaji po 2 gl. 16 kr. Enako ima bukvarna „Benedictionale Rom.“ v malem formatu, in tudi „Cereemoniale“. — Take cerkvene knjige, kar je očitno, so potrebne vsakemu duhovnu — po okolišinah več ali manj, večkrat tudi za pojasnovanje cerkvenih obredov pri pridigah, kerš. naukah itd. — Ravno tam: „Leben und Wirken des heil. Lorenz von Brindisi. Brixen 1882.“ Cena 80 kr.

V Škofji Loki v kapucinski cerkvi smo od petka popoldan dalje obhajali tridnevno na čast sv. Lavrencija Brindiškega, novega svetnika iz kapucinskega reda. Samo v cerkvi čč. oo. kapucinov je bilo čez 3000 obhajanih.

Novi škof v Terstu, kakor se za gotovo naznanuje, bodo dosedanji Poreški škof milg. Jan. Glavina, ki imajo že te dni podati se na Dunaj za potrebne cerkvene obravnave v tem oziru pri papeževem nunciju.

Spreobrnjenje. V Terstu je gospá Landauer, rojena baronka Morpurgova, na smertni postelji razodela, da je katoličanka in je bila toraj previdena od katoliškega duhovna. Potem namreč, ko je bila ločena od moža in je živel v Parizu, se je bila dala podučiti v katoliški veri in je bila keršena.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Jan. Tavčar, kapl. in kat. v Radolici, gre za namestnika v Fužine; na njegovo mesto pride č. g. Fr. Gregar, kaplan pri sv. Jakopu v Ljubljani; č. g. Gašp. Vilman, duh. pom. v Mirni peči, za namestnika na Šela pri Šumb. Č. g. Ant. Lampe, duh. pastir v Gočah, gre v pokoj. — Umerla sta čč. gg.: Anton Jerina, župnik v pokoju, 22. t. m. za vročino, ter je v nedeljo zvečer imel prelép pokop,

spremljan po preč. gosp. stolnem župniku Ant. Urbasu, z mnogimi duhovni in drugimi pogrebci; in Fr. Rus, kapl. v Dobu, ki je bil pokopan 25. t. m. od domačega č. gosp. Albrehta; pridigali so preč. gosp. dekan Jan. Toman; bilo je pričujočih čez dvajset gg. duhovnov in silo ljudstva. Umerl je po dvadnevni hudi bolezni, ki se je z vratú preselila v život in poslednjič v možgane potegnila. R. I. P.

V Kerški škofiji: Č. g. Leop. Selnik je postal župnik pri M. D. na Jezeru; č. g. Jož. Jörer pa župnik v Zweinicu. Prestavljeni so čč. gg.: Jož. Kubica z Lipe v gornjo Belo; Ferd. Moser iz Sveč v Lipo; Ant. Klemenčič iz Šmarije v Žabnice; Jan. Deržanič iz Št. Jauža v Šmarije. — Umerla sta čč. gg.: 14. aprila Jož. Thelijan, proviz. v Šmartnu, in 21. apr. Jož. Ihenthaler, zlatomašnik in župnik v Vogerčah. R. I. P. („Mir“.)

Dobrotni darovi.

Za študentsko kuhinjo: Mons. M. P. 5 gold. — Neimenovana 1 gld. — Č. g. J. Z. R. 3 gld. — Č. g. Prim. Peterlin 1 gl. — R. M. 20 kr. — Preč. g. dr. J. Svetina 1 gl.

Za pogorelce v Zaklancu: Neimen. 1 gl.

Za deško sirotišnico v Ljubljani: Neimenovana 5 gl. — Neimenovana v dober namen 10 gl.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Iz Mirne po č. g. župniku L. Urbani-u 5 gl. — Štiri osebe 2 gold.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Mirne po č. g. župn. L. Urbani-u 16 gl. 29 kr. — Peče 2 gl. 82 kr. — S Starega loga 31 gl. 85 kr. — Iz Križ pri Teržiču 16 gl. — Iz Mavč 30 gl. — Iz Motnika 7 gl. — S Prema 5 gl. 50 kr. — Iz Černomlja 40 gl. — Iz Brusnic 5 gl. — Č. g. župnik G. Maloverh iz Stranj 30 gl. — S Homca 15 gl. 50 kr. — Iz Hotederšice 8 gl. 30 kr. — Iz Zaliloga 10 gl. — Iz Banjaloke 7 gl. — Iz Čateža pri Kostanjevici 10 gl. — Po č. g. Svetlinu iz Goričice 10 gl. — Gospa Avgusta Waldherrjeva 5 gl. — Z Želimelj 7 gl. 62 kr. — Iz Škofje Loke 41 gld. 4 kr. — Neimenovana 20 kr. — Iz Zaspaga 6 gl. 10 kr. — Marija Lukan 50 kr. — Iz Kranjske gore 19 gl. 60 kr. — Z Radovice 12 gl. 10 kr.

Za misijon č. g. Val. Lah-a v Bosni: Gosp. Gostač 8 gold.

Za Bosno: Č. g. J. T. dva mašna plajša.

Za redovnice presv. Kervi v Bosni: Neimenovana 2 gold.

Za cerkve, ki se v Bosni delajo: Neimenovana 2 gl.

Za sv. Očeta: Iz Sorice po č. g. župniku 3 gl. sr. — Neznani 1 gl.

Za varhe Božjega groba: Fara Senožče 2 gl. 65 kr. — Iz Sorice 2 gl. 10 kr. — Kresnice po č. g. župniku 1 gl. 15 kr.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Prim. Peterlin 2 gl.

Za afrikanski misijon: Mons. M. P. 5 gl.

Za bulgarski katol. misijon v Adrijanopolu: Neim. 1 gold.

Za bratovšino sv. Bonifacija: Mons. M. P. 5 gl.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Lovro R. v B. B.: Pisali smo dotičnemu gospodu naravnost in dobite kmali doželeno reč, ako je še niste. — G. Gr—k v Beg.: Za Šm. naročeno; menda že došle. — Ms. Š. v T.: Že vse poslano.